

ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКИХ МОЛОДІЖНИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У СУЧАСНІЙ АНАЛІТИЦІ

Богдан МАРУШКЕВИЧ

Copyright © 2012

Постановка суспільної проблеми. На сьогоднішній молодіжній політиці досить багато уваги приділено вченими з різних галузей наукового знання. Дослідження українських молодіжних рухів та функціонування молодіжних (у їх числі й громадських) організацій в Україні об'єктивовані працями соціологів, істориків, політологів, філософів, юристів, у яких висвітлено окремі аспекти історії їх розвитку, напрями молодіжної політики, форми діяльності державних і громадських структур, положення нормативно-правових документів тощо. Проте, пов'язані з нестабільністю соціально-політичної ситуації в країні, зміни у структурі і змісті життєповсякдення молодіжних організацій, обмежена кількість інформації про них, недостатня обізнаність дослідників з історією проблеми викликають бажання більш ґрунтовно попрацювати в напрямку формування та розвитку саме молодіжних організацій за умов трансформації українського соціуму.

Сучасні молодіжні громадські організації – важливий предмет дослідження вітчизняної соціології. Варто погодитися з російською вченою Є. Здравомисловою в тому, що формування *соціології громадських рухів* становить особливий напрям розвитку цієї науки. Зокрема, вона пише, що “на становлення соціології громадських рухів здійснюють істотний вплив три групи факторів – гносеологічні, політичні та інституційно-наукові. Перші знаходять вираз у впливі предмета дослідження на процес його вивчення і на інституціоналізацію сфери знання, другі – на політичний контекст чи політичні можливості періоду трансформації, що сприяють виникненню і мобілізації названих рухів різної спрямованості, їх обговоренню в публічному та професійному дискурсах, треті – на розвиток нової дослідницької сфери інституціональної кризи, що переживається російською наукою на сучасному етапі” [1].

Інший російський дослідник проблем молодіжної політики І. Ільїнський указує на те, що нинішня молодь має свої особливості розвитку і життєздійснення: “...молодь кінця ХХ – початку ХХІ століть – це соціально-демографічна група суспільства, яка вирізняється сукупністю вікових характеристик, особливостей соціального становища й зумовленими цією сукупністю психосоціальними властивостями соціалізації, які визначаються рівнем соціально-економічного і культурного розвитку...” [2, с. 132].

Метою розвідки є висвітлення окремих аспектів аналізу документів молодіжної політики й молодіжних рухів в Україні та розгляду сучасними вченими проблеми формування і розвитку українських молодіжних громадських організацій для виявлення доцільності їх сьогочасного функціонування. Її **завдання** зводяться до обґрунтування: а) понятійного апарату зазначеної теми, б) актуального проблемного контексту соціального життя української молоді і в) доцільності функціонування МГО в реаліях сьогодення українського соціуму.

Авторська ідея. Розкриваючи суть основних положень документів, що стосуються висвітленої теми, вказуючи на науково-дослідницькі проекти й програми з її розробки й акцентуючи увагу на аналізі сучасними вченими проблеми формування й розвитку УМГО, є підстави висновувати, що має місце необхідність функціонування у наш час одних МГО, поновлення стилю роботи інших, неперспективність діяльності окремих з них, що у разі оприлюднення такої позиції сприятиме виробленню конкретних підходів до конструктивного розвитку молодіжного руху в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема становища молоді, формування та реалізації державної молодіжної політики, розвитку молодіжного руху присвячені дос-

лідження, які проводились у 1991–2005 роках Державним інститутом проблем сім'ї та молоді (як відзначає В.А. Головенько, було оприлюднено 110 видань з молодіжної тематики). Серед них вкажемо на праці М. Головатого, В. Головенька, О. Яременка, О. Балакіревої, М. Перепелиці, Н. Комарової, О. Корнієвського, Д. Дмитрука, О. Валькованой [8, с. 22–23]. Науковий аналіз соціалізації молоді в контексті державної політики висвітлений у низці праць, зокрема публікаціях О. Балакіревої, Л. Белової, О. Голобуцького, Т. Голобуцької, О. Корнієвського, В. Куліка, Н. Левковської, Л. Сутіянової, С. Толстоухової, В. Якушика, О. Яременка та ін. Розвиток теорії і методології її забезпечення знаходимо у роботах В. Авер'янова, О. Амосова, Г. Атаманчука, В. Бакуменка, Е. Здравомислової, В. Князева, В. Корженка, В. Лугового, О. Машкова, Н. Нижника, Г. Одінцової, Б. Савченко, Т. Хомуленко. Процесу формування, становлення і розвитку сучасного організованого молодіжного руху та неформальної молодіжної ініціативи в Україні другої половини 80–90-х років ХХ століття присвячена робота В. Куліка, Т. Голубоцької, О. Голубоцького (2000) [9]. Цінними для поглибленого аналізу проблеми становлення молодіжної політики та МГМО є результати наукових напрацювань таких учених, як С. Алещенок, В. Барабаш, Є. Бородін, Ю. Вишневський, О. Вишняк, М. Головатий, В. Головенько, С. Іконнікова, І. Ільїнський, А. Карнаух, Л. Кривачук, В. Лісовський, В. Луков, Г. Лукс, В. Павловський, С. Паугам, М. Перепелиця, А. Скробов, В. Скуратівський, Є. Слуцький, Н. Черниш, В. Чупров.

Виклад основного матеріалу дослідження й отримання наукових результатів. Нову державну молодіжну політику в Україні було започатковано відповідною Декларацією, прийнятою як Закон України 15 грудня 1992 року. В ній дано визначення державної молодіжної політики як "...системи діяльності держави у відносинах з особистістю, молоддю, молодіжним рухом, що здійснюється в законодавчій, виконавчій, судовій сферах і ставить за мету створення соціально-економічних, політичних, організаційних, правових умов та гарантій для життєвого самовизначення, інтелектуального, морального, фізичного розвитку молоді, реалізації її творчого потенціалу як у власних інтересах, так і в інтересах України" [3, с. 23].

Усвідомлюючи суть поняття "молодіжна політика", яке подається в названому документі, зазначимо, що молодіжний рух утворюється з організованої та юридично оформленої у громадські об'єднання молоді, котра поєднана неформально самоорганізованою ініціативою (наприклад, молодіжною субкультурою). До його оргчастини входять молодіжні партії, молодіжні секції, філії; ГМО (союзи, спілки, асоціації, рухи тощо), які характеризуються наявністю статуту, програми чи іншого програмного документа, різноманітних громадських молодіжних та дитячих фондів, обов'язкового офіційно оформленого членства та участі представників об'єднання у створенні його матеріальної бази, самоуправління і т. ін. Тлумачення ж поняття "молодіжна організація" розглядається як добровільне об'єднання молодих громадян, котре утворюється для реалізації і захисту їхніх різнобічних інтересів задля об'єднання зусиль у перебігу соціально-економічних, суспільно-політичних, державотворчих процесів [4]. Натомість зміст поняття "молодіжна громадська організація" є таким: це "об'єднання громадян віком від 14 до 35 років, метою якого є здійснення діяльності, спрямованої на задоволення та захист своїх законних соціальних, економічних, творчих, духовних та інших спільних інтересів" [5]. Останні діють на основі добровільності, рівноправності членів, самоврядування, законності, гласності. Їх засновниками і членами можуть бути громадяни країни та іноземці, загалом ті, хто перебуває на території нашої держави на законній основі. В Україні МГО підтримуються державою в аспектах організаційного, інформаційного, медичного забезпечення і звільняються від сплати за державну реєстрацію і за реєстрацію символіки.

У положеннях Закону України "Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні" від 5 лютого 1993 року № 2998-ХІІ та Закону України "Про молодіжні та дитячі громадські організації" від 1 грудня 1998 року № 281-ХІV вказано, що створення належних умов для діяльності МГО – одне із головних завдань державної молодіжної політики. До того ж законодавством України визначається правовий статус цих організацій, які не є прибутковими і тому мають право вносити до органів виконавчої влади та місцевого самоврядування різні пропозиції щодо соціального становлення і розвитку молоді, отримувати дотації і субсидії, фінансувати

програми і проекти, що сприяють її соціальному становленню та реалізації ініціатив, безкоштовно користуватися спорудами і майном, потрібними для здійснення статутної діяльності [6].

В Україні, як не парадоксально, люди виявляють досить високу довіру саме громадським молодіжним і дитячим об'єднанням. Соціологічне дослідження, проведене Державним інститутом проблем сім'ї та молоді у травні 2000 року, засвідчило, що їм "повністю довіряють" та "скоріше довіряють, аніж ні" 28% молодих українців віком 14–28 років [7, с. 100]. У грудні того ж року даний показник підвищився до 37%, у червні 2002 – до 40%. Серед запропонованих у вересні 2002 року для оцінки основних категорій громадських об'єднань найкраще були оцінені саме молодіжні та дитячі організації: їм висловили довіру 54% опитаних, тоді як жіночим організаціям – 43%, релігійним об'єднанням – 36%, профспілкам – 20%, а політичним партіям – лише 10%.

Державний інститут проблем сім'ї та молоді останнім часом вивчав становлення молодіжного руху та державної молодіжної політики в Україні. В окремих розділах щорічних доповідей Президентів України, Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України "Про становище молоді в Україні", підготовлених та видрукованих окремими виданнями, міститься важлива інформація щодо державної молодіжної політики на сучасному етапі. Цікавою з огляду на її зміст стала реалізація Інститутом низки науково-дослідних проектів, серед яких: "Сучасні тенденції та генезис розвитку молодіжного руху в Україні" (1992), "Історичний досвід становлення та сучасні тенденції розвитку молодіжного руху в Україні" (1993), "Правова інституціоналізація українського молодіжного руху: історія та сучасність" (1994–1995), "Особливості становлення та розвитку молодіжного руху в Україні на етапі формування нової державності" (1995), "Генеза молодіжного руху України (особливості регіонального розвитку)" (1995–1997), "Основні тенденції та особливості розвитку молодіжного руху в Україні за сучасної доби" (1997), "Молодіжний рух в Україні-2002: Довідник" (2002). Впродовж останніх років у цій установі реалізовано значну кількість дослідницьких проектів, виконуваних у межах науково-дослідних програм, а саме: "Молодь в умовах формування ринкових відносин", "Молодь України: сучасний стан та тенденції

розвитку", "Формування громадської позиції та політичної культури молоді", "Ціннісні орієнтації та духовний світ сучасної молоді", "Проблеми соціально-правового, психологічного захисту та охорони здоров'я молоді і підлітків у сучасних умовах", "Молодь – за здоровий спосіб життя", "Молодь і влада: проблеми формування та реалізації молодіжної політики в Україні", "Молодіжна політика в Україні: проблеми розробки та практичної реалізації на сучасному етапі", "Співпраця державних органів з молодіжними та дитячими громадськими об'єднаннями" [3, с. 23].

Аналізуючи наукові праці сучасних науковців, вкажемо на пропоновані ними періодизації молодіжних рухів і типологізації молодіжних організацій (В. Головенька, М. Головатий, І. Іванишина, О. Корнієвський, Н. Косарева, В. Кулик, В. Якушик, В. Головенько). Переважно критерії здійснення періодизації історії молодіжного руху поділяються на два взаємопов'язаних елементи: один з них характеризує зовнішні, об'єктивні умови розвитку цього процесу (рівень демократизації державного будівництва, розвій і форми громадянського руху взагалі, зміни політичної ситуації, у якій розвивається молодіжний рух тощо), інший залежить від висвітлення суті розвитку складових молодіжного руху та його впливу на життя суспільства і розв'язання проблем молоді, визначення місця названого руху в політичній системі. В. Головенько називає три етапи становлення сучасного організованого молодіжного руху в Україні: перший – середина 80-х років – кінець 1989, який розпочався з появи молодіжних неформальних груп та об'єднань ("хіппі", "металісти", "панки" тощо) і політичних дискусійних клубів, громадсько-політичних об'єднань, які пов'язували діяльність із проблемами екології, відродження національної культури тощо; другий – кінець 1989 – середина 1991 року, ознаменований політизацією молодіжного руху, процесом організаційного оформлення та його опозиційністю стосовно існуючого режиму; третій – кінець 1991 і понині, розпочатий із проголошення 24 серпня 1991 Акту про незалежність України та підтвердження його на всенародному референдумі 1 грудня того ж року, що поіменованій "етапом незалежності" [10].

М. Головатий умовно поділив молодіжний рух в Україні на чотири різних за протяжністю і характером історичних процесів періоди: перший – з часу появи молодіжних об'єднань і

до кінця XIX століття (у цей час молодіжний рух тільки зароджувався); другий – з кінця XIX до середини 20-х років XX століття (період становлення молодіжного руху в Україні); третій – із початку 20-х і до початку 80-х років того ж століття (в основному представлений лише двома організаціями: ВЛКСМ і Всесоюзною піонерською організацією імені В.І. Леніна); четвертий – із середини 80-х років і до проголошення Україною незалежності (спеціалісти називають його періодом відродження молодіжного руху в Україні). Крім цього, учений спробував систематизувати молодіжний рух у незалежній Україні з урахуванням тимчасових особливостей. Перший період цього руху він пов'язав із завоюванням української незалежності і формуванням сучасних молодіжних організацій, проведенням масштабних заходів; другий – період кількісного зростання молодіжних організацій, який був протяжністю орієнтовно в один рік (1991) до проголошення Декларації про державний суверенітет України; третій – (орієнтовно 1991–95 роки) характеризувався поступовим відходом молоді від політики, зниженням кількісного зростання молодіжних організацій і припиненням існування окремих із них; четвертий – нинішній, пов'язаний з істотним зниженням активності молодіжних організацій, відтоком з них молоді, яка прагне самостійно долати свої життєві проблеми [11].

За О. Корнієвським, періодизація сучасного організованого молодіжного руху відрізняється від інших кількістю етапів і тлумаченням змісту кожного з них. Учений виділяє чотири його головних етапи: “неформальний”, “самодіяльний”, поглиблення політичної диференціації, “посткомуністичний”. Перший (середина 80-х – осінь 1989 року) характеризує як час громадсько-політичної дискусії, переоцінки цінностей, політизації ГМО, теоретичного пошуку ідеологічної орієнтації молоді; другий (осінь 1989 – жовтень 1990 років) аналізує з огляду на форми національно-патріотичного волевиявлення молоді, поширення її соціально-політичних, громадянських ініціатив, організованого еволюціонування руху від загально-перебудовчих вимог до антикомуністичних гасел; третій (наприкінці 1990 – серпень 1991) визначає як час пошуку молодіжними об'єднаннями співпраці на різних рівнях, розвитку соціально-державницького спрямування їх діяльності, бажання інтегруватись у єдиний український молодіжний рух за державність; четвертий (із 24 серпня 1991 року й донині)

пояснює як період формування інтегрованої сукупності державних і недержавних громадських інституцій, організацій, установ, які пріоритетно забезпечували соціально-захисну, патріотично-виховну та комунікативну функції [12].

Періодизація розвитку сучасного організованого молодіжного руху в Україні, що ґрунтується на комплексному підході до його аналізу, запропонована В. Кулик. Перший його етап (середина 80-х – початок 1989 року) характеризувався молодіжною ініціативою, організованою у середовищі “неформалітету”, активністю юні в обстоюванні ідеологічних та політичних цінностей, спільних інтересів як культурно-мистецьких, так і суспільно-політичних, наукових, екологічних, релігійних тощо. Другий етап (1989–90 роки) вирізнявся акцією студентства (студентське голодування) на площі Жовтневої революції в Києві у жовтні 1990 року, що стало переломним моментом у свідомості молодого покоління і в розвитку організованого молодіжного руху; активною діяльністю молодіжних та студентських громадсько-політичних рухів, МГПО. Третій етап (1991–92 роки) пов'язаний із кризою організованого молодіжного руху, що виникла після досягнення Україною незалежності, коли відбувся відхід частини молоді від роботи в молодіжних організаціях та поширився розпад молодіжних громадсько-політичних рухів; у цей час до організованої молодіжної ініціативи примкнула молодь, яка відчувала приналежність до “покоління 90-х”, склала основу більшості молодіжних громадсько-політичних об'єднань, які продовжують функціонувати й сьогодні. Четвертий етап (1993–96 роки) є періодом пошуку організаційних форм роботи з молоддю, налагодження її діалогу з владними структурами; скажімо, на той час поширювалися молодіжні філії при політичних партіях, розвивалась ідея створення незалежних студентських профспілок. П'ятий етап (1996–99 роки) охоплює спроби зорганізування загальноукраїнського молодіжного руху, створення єдиного репрезентанта його інтересів перед державою та міжнародними організаціями, активізації участі активістів різних молодіжних організацій у виборчих кампаніях, прикінцевою політизацією молодіжного довкілля. Шостий етап розпочався у 1999 році й ознаменувався політизацією як частини організованого молодіжного руху, так і його неформального сегмента [13].

В. Якушик указує на важливість урахування у процесі періодизації розвитку со-

ціально-політичних структур таких чотирьох підходів: визначення “історичних віх” як меж, що розділяють певні значущі етапи, події тощо; встановлення показників прогресу (чи регресу, якщо розвиток оцінюється негативно), що характеризують внутрішній розвиток системи; виділення можливих ідеальних станів досліджуваного об’єкта; поєднання у певній пропорції елементів кількох із вищезазначених підходів [14].

Періодизація розвитку молодіжних організацій в Україні тісно пов’язана з їх типологізацією (див. роботи В. Якушика, О. Корнієвського, П. Мартина, А. Скрипника, В. Кулика, О. Кулініча та ін. Скажімо, Валентин Якушик виклав погляди на систематизацію типологій молодіжних об’єднань, запропонувавши поєднання критеріїв класифікацій останніх у п’ять блоків, які сприяють створенню уявлення про суть їх діяльності, це: соціальна база; специфіка процесу виникнення, забезпечення організаційних принципів і вироблення власної структури; особливості системи здійснюваних функцій; місце молодіжного об’єднання в суспільстві; характер впливу на суспільні процеси [14]. Інші дослідники аналізують типологізацію існуючих в Україні молодіжних об’єднань, виходячи зі змісту забезпечуваних ними функцій. За В. Куликом, указана типологія базується на характері їх діяльності як молодіжних філій політичних партій чи громадсько-політичних організацій молоді. До того ж мовиться й про ті молодіжні об’єднання, які займають активну громадську позицію, залишаючись самостійними ідейно-політичними утвореннями (ультраліві організації, ліві, лівоцентристські, центристські, правоцентристські, ультраправі), а також молодіжні релігійні організації, фахові об’єднання, організації за інтересами.

Цікавою є типологія молодіжних громадських об’єднань, запропонована О. Кулінічем [15]. Вона має складний ієрархічний характер із традиційним їх поділом на міжнародні, всеукраїнські, обласні, міські, районні і нетрадиційним розмежуванням за характером стосунків з державними інститутами, виділивши таким чином організації-симбіоти (засновані урядом та йому підпорядковані), організації-фаворити (молодіжні організації правлячих партій), організації-партнери (залучаються до заходів органів влади), інертні організації (дуже рідко контактують з органами влади), організації-критики (молодіжні організації опозиційних

політичних партій), організації-антагоністи (ті, що борються із владою, не йдучи на компроміси).

Загалом засвідчений у вищезазначених джерелах факт довіри громадян України до молодіжних (у тому числі й молодіжних громадських) організацій є підтвердженням доцільності їх функціонування у наш час та перспективності саме тих із них, які враховують особливості нинішнього періоду розвитку нашого суспільства.

ВИСНОВКИ

1. Проаналізувавши основоположні документи, які стосуються висвітлюваної теми та суть наявних у них змістовлень понять “молодіжна політика”, “молодіжний рух”, “молодіжна організація”, “громадська молодіжна організація”, встановлено, що рівень самостійності МГО та можливої державної підтримки їх функціонування та розвитку є передбачуваним.

2. Рефлексія сутності науково-дослідницьких проектів і програм з розробки МГО вказала на особливу зацікавленість сучасних науковців історичними аспектами розвитку і тенденціями молодіжного руху в Україні та правовою стороною його існування, регіональною молодіжною політикою й ціннісними орієнтаціями сучасної молоді.

3. Формування та розвиток МГО в Україні вимагає чіткої періодизації молодіжних рухів та аргументованої типологізації молодіжних організацій, а також єдиного, зваженого й обґрунтованого, підходу до вивчення цих рухів та організацій.

4. Українські дослідники, висвітливши низку важливих аспектів, пов’язаних із поширенням молодіжного руху в Україні і функціонуванням молодіжних організацій в ній, залишили “поле” для науково-соціологічних пошуків, спрямованих, зокрема, на глибше розкриття проблеми формування та розвитку саме УМГО за умов багатоспричиненої трансформації суспільства.

1. Здравомыслова Е.А. Парадигмы и модели социологии общественных движений // Социология общественных движений: концептуальные модели исследования. – М., 1992. – 321 с.

2. Ильинский И.М. Молодежь и молодежная политика. Философия. История. Теория. – М.: Голос, 2001. – 696 с.

3. Декларація “Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні” [Електронний ресурс] //

<http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2859-12&p=129578622804502>.

4. Корнієвський О.А., Якушик В.М. Молодіжний рух та політичні об'єднання в сучасній Україні. – К.: Київське братство, 1997. – 132 с.

5. Закон України “Про молодіжні та дитячі громадські організації [Електронний ресурс] // <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=281-14&p=1295786228045022>.

6. Закон України “Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні” [Електронний ресурс] // <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2998-12&p=1295786228045022>.

7. Третій сектор в Україні: проблеми становлення / М.Ф.Шевченко (кер. авт. кол.), В.А. Головенько, Ю.М.Галустян та ін. – К.: Український інститут соціальних досліджень, 2001. – 173 с.

8. Головенько В. Молоде покоління України в алгоритмі соціальних процесів // Український соціум. – №2 (13). – 2006. – С. 20–34.

9. Кулік В., Голубоцька Т., Голубоцький О. Молода Україна: Сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. – К.: Центр досліджень проблем громадянського суспільства, 2000. – 460 с.

10. Головенько В. Український молодіжний рух в ХХ столітті (історико-політологічний аналіз основних періодів) / В.А. Головенько. – К.: А.Л.Д., 1997. – 160 с.

11. Головатий М. Соціологія молоді: Курс лекцій. – К.: МАУП, 1999. – 224 с.

12. Головенько В.А., Корнієвський О.А. Український молодіжний рух: історія та сьогодення. – К.: Наукова думка, 1994. – 111 с.

13. Кулік В. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження / В. Кулік, Т. Голубоцька, О. Голубоцький. – К.: Центр дослідження проблем громадянського суспільства, 2000. – 460 с.

14. Якушик В. Современное государство переходного типа (теоретические и методологические аспекты). Автореф. дисс. ... д-ра. полит. наук. – К., 1992. – 44 с.

15. Кулініч О.В. Типологія молодіжних громадських організацій / О.В. Кулініч [Електронний ресурс] // Державне будівництво. – 2008. – № 1. Режим доступу до журналу: <http://www.nbuv.gov.ua/uo/e-journals/DeBu/2008/-1/doc/2/1>

АНОТАЦІЯ

Марушкевич Богдан Миколайович.

Формування та розвиток молодіжних громадських організацій у сучасній аналітиці.

У статті розкривається суть основних положень документів, які стосуються висвітлюваної теми; вказується на окремі науково-дослідницькі проекти й програми з її розробки; зосереджується увага на осмисленні проблеми формування і розвитку УМГО сучасними науковцями та формулюються аргументовані узагальнення.

Ключові слова: Україна, соціологія громадських рухів, молодіжні організації, молодіжні громадські організації, науково-дослідницькі проекти і програми, періодизація, типологізація.

АННОТАЦИЯ

Марушкевич Богдан Николаевич.

Формирование и развитие молодёжных общественных организаций в современной аналитике.

В статье раскрывается сущность основных положений документов, которые касаются освещаемой темы; называются отдельные научно-исследовательские проекты и программы по её разработке; акцентируется внимание на анализе проблемы формирования и развития УМОО современными учёными и формируются аргументированные обобщения.

Ключевые слова: Украина, социология общественных движений, молодёжные организации, молодёжные общественные организации, научно-исследовательские проекты и программы, периодизация, типологизация.

ANNOTATION

Marushkevych Bohdan.

Forming and Development of Ukrainian Youth Public Organizations in Modern Analytics.

In this article the main point of fundamental positions of the documents on the discussed problem is revealed; some scientific and research projects and programs of its working out are shown; the attention is emphasized on the analyses of the problem of forming and developing youth public Ukrainian organizations by modern researchers.

Key words: Ukraine, sociology of social organizations, youth organizations, youth public organizations, scientific and research projects and programs, periodization, typologization.

Надійшла до редакції 08.07.2011.